

Arrest

nr. 305 368 van 23 april 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 14 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 april 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 16 november 2021 en 29 augustus 2022.

1.3. Op 28 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 283 810 van 25 januari 2023 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 9 mei 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U bent soennitisch moslim en werd geboren in Kamp 12 bij Haripur, in de provincie Khyber Pakhtunkhwa in Pakistan, waar u woonde tot uw vertrek. U ging naar de Hazadan Anes school in Kamp Zeven van 2012-13 tot 2016, toen u om financiële redenen de school verliet. Daarna reed u rond met uw broer, lette u op jullie winkel of maakte u het hout schoon dat jullie verkochten. UJ<wam-nooit in-Afghanistan.

In 2017, drie maanden voor uw vertrek, verklaarde u uw liefde aan de dochter van een neef van uw moeder, T.B. (...), terwijl zij op bezoek was in uw huis. Zij verklaarde dat dat niet de manier was waarop jongens en meisjes elkaar zouden moeten ontmoeten en keerde terug naar haar huis. De volgende keer dat u haar zag, in haar huis, aanvaardde zij na wat twijfel echter dat u een mobiele telefoon voor haar kocht, waar ze u soms mee beide. De eerste keer na deze aankoop dat u haar ontmoette, drie weken later, liet u haar weten dat u haar een cadeau wilde geven, dat u haar gaf achter haar huis. Haar vader betrapte jullie daar echter en u liep weg naar uw eigen huis. Achteraf hoorde u dat haar familie T.B. (...) na deze ontdekking mishandelde en dat ze haar dwongen te vertellen wie u was. Hierop zwoer haar familie dat ze u niet zouden sparen, waarop zij die nacht uit angst naar uw huis vluchtte, waar zij uw familie ook alles verleide en hen smeekte om u zo snel mogelijk te laten vluchten. Uw vader stelde echter eerst voor om haar familie om haar hand te vragen, waar zij uiteindelijk in toestemde. Samen met T.B. (...) toog uw vader dan ook naar haar familie, maar de poging om haar ten huwelijk te vragen mislukte en haar familie lachte uw vader uit, ze herhaalden dat ze met u zouden afrekenen.

De volgende dag stuurde uw familie een aantal dorpsouderen naar de hare om een jirga te houden. Dit gebeurde drie maal, maar de familie van T.B. (...) weigerde ook drie maal. Twee dagen na de laatste jirga zag u onderweg naar de winkel de broer en neef van T.B. (...) gemaskerd op u toelopen. U rende daarop schreeuwend binnen in het huis van een van de buurtbewoners, waar u bewusteloos viel. Zij lieten aan uw familie weten dat u binnen was gelopen terwijl u schreeuwde dat u vermoord zou worden, maar dat zij niemand gezien hadden. Twee dagen later zorgden uw ouders er voor dat u het land kon verlaten.

U vluchtte via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 14 Oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bracht zeven maanden door in Turkije, drie maanden in Griekenland en 21 maanden in Servië.

Toen u in Servië was, hoorde u van uw broer dat T.B. (...) zelfmoord pleegde omdat haar familie had geprobeerd om haar uit te huwelijken aan haar neef. Vervolgens verliet haar gezin de regio en verhuisde naar Karachi. Later organiseerden uw broers een jirga met deze familie om vast te leggen dat u verantwoordelijk was voor de zelfmoord van T.B. (...) en dat de familie het recht had om u te vermoorden als ze u vonden. Ze moesten uw familie echter met rust laten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u uw Proof of Registration (PoR)-kaart, kopieën van de PoR-kaarten van de rest van uw gezin, schooldocumenten, een document van de jirga tussen uw broers en de familie van T.B. (...) en een elektriciteitsafrekening neer.

Op 28 September 2022 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 25 januari 2023.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 14 Oktober 2020 17 jaar oud te zijn (geboren op 31 mei 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 16 februari 2021 een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar — kan u, echter niet worden beschouwd als minderjarige. Bovendien blijkt uit de documenten die werden toegevoegd aan uw administratief dossier dat u in Griekenland aangaf dat u in 1999 geboren werd. In Oostenrijk verklaarde u dan weer dat uw geboortjaar 1998 is. De PoR-kaart die u voorlegt geeft dan weer aan dat u geboren werd in 2001, wat overeenkomt met geen enkele van uw voornoemde beweringen. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze PoR-kaart. Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalt u aan dat uw ouders u vertelden hoe oud u was (CGVS 1 p. 6), maar het valt te betwijfelen dat ouders zich op dergelijk flagrante wijze zouden vergissen over de leeftijd van hun kind. U geeft bovendien aan dat u zich bewust als volwassene voordeed in Oostenrijk en Griekenland (CGVS 1 p. 6), maar dit neemt niet weg dat u daarmee aantoont dat u bereid bent niet de waarheid te spreken in het kader van deze procedures. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een PoR-kaart voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid danig.

Daar-u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen, in het bijzonder de kopies van de andere PoR-kaarten die u neerlegt. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, mag de authenticiteit van deze beperkte (u legt enkel kopies van de voorzijde van de PoR-kaarten neer) kopies van de PoR-kaarten verder betwijfeld worden

Deze vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid al op fundamentele wijze.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u vreest dat de familie van T.B. (...) u zal vermoorden. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u uw verklaringen over uw omgang met de risico's die Verbonden waren aan uw relatie niet aannemelijk te maken. U verklaart meerdere keren dat u bang was van de familie van T.B. (...) omdat u wist dat zij scherp zouden reageren op jullie relatie (CGVS 1 p. 17-18; CGVS 2 p. 5). Wanneer u gevraagd wordt of u voorzorgsmaatregelen nam om te voorkomen dat iemand jullie relatie zou ontdekken, herhaalt u slechts steeds opnieuw dat u veel voorzorgsmaatregelen nam omdat u bang was, maar ondanks herhaalde vragen treedt u hier niet over in detail, maar blijft u herhalen dat jullie gewoon praatten (CGVS 2 p. 5). Uiteindelijk geeft u aan dat u over de muur achter haar huis krom toen u met haar afsprak, opdat u niet gezien zou worden door haar familie (CGVS 2 p. 5). U verklaart dat niemand u daar kon zien vanuit het huis (CGVS 2 p. 6), maar u sprak dus af in het veld dat onmiddellijk naast het huis van haar familie ligt, dicht bij het toilet (CGVS 2 p. 6). Dat is een erg riskante plaats, zoals u zelf illustreert door te verklaren dat u niet weet waarom haar vader naar buiten kwam, maar dat hij misschien even naar zijn veld wou kijken of naar het toilet wilde (CGVS 2 p. 6). Na confrontatie geeft u aan dat daar niet over nadacht en dat de duivel u verplichtte, dat uw hart dat wilde (CGVS 2 p. 6-7). Dat neemt echter niet weg dat het volstrekt onlogisch is dat u een veld achter het huis van haar familie, dichtbij het toilet, als een veilige plaats om af te spreken beschouwde terwijl haar familie aanwezig was. U verklaart dat u nooit verder dacht en dat u niet dacht dat u in de Problemen zou komen (CGVS 2 p. 7), maar dit is volstrekt ongeloofwaardig in een Pakistaanse context. U verklaart bovendien zelf dat u wist dat het risicovol was om met een meisje af te spreken als haar ouders het daar niet mee eens waren (CGVS 2 p. 7). Eerder verklaarde u ook reeds dat T.B. (...) zelf aanhaalde dat uw toenadering tot haar niet gebruikelijk was onder Pashtoenen (CGVS 1 p. 17). Uw onaannemelijke verklaringen over uw risicovolle gedrag bij het volle besef dat u zware Problemen zou kunnen krijgen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.

Ten tweede weet u uw verklaringen over de acties en potentiële acties van haar Familie ten opzichte van u niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u met een mes benaderd werd door de broer en neef van T.B. (...) toen u naar de winkel ging (CGVS 2 p. 7-8). Zodra u het huis van de burens binnen liep, staakten ze hun

achtervolging echter en zodra de buurman buiten kwam, zag hij niemand meer (CGVS 2 p. 8). U bleef nog twee dagen bij u thuis en in die periode gebeurde niets meer (CGVS 2 p. 8-9). De familie van T.B. (...) ondernam nooit iets tegen uw broers (CGVS 2 p. 9) en zegt niet te weten wat haar familie deed of hoe ze u zochten (CGVS 2 p. 9). Ze kwamen nooit naar uw huis, ook niet na uw vertrék (CGVS 2 p. 9). Dat schetst geen beeld van een actieve zoektocht, en zeker niet een zoektocht die zich zou uitstrekken tot haar verre neven in Afghanistan, zoals u voorhoudt. Bovendien verklaart u dat het grootste deel van T.B. (...)’s familie nog steeds in Pakistan woont, en dat het slechts verre neven zijn die in Afghanistan wonen, meer bepaald geconcentreerd in Kaboel (CGVS 2 p. 4). Ook al zou het CGVS dus aanvaarden dat er een actieve zoektocht naar u aan de gang was -quod non-, dan nog zou het u mogelijk moeten zijn u elders in Afghanistan te vestigen. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten derde is het opvallend dat u erg weinig kunt vertellen over T.B. (...), hoewel u volgens uw verklaringen zo verliefd was op haar dat u enorme risico’s nam, zie supra. U kan T.B. (...) niet verder beschrijven dan dat zij mager was en verder als elk ander Pakistaans (sic) meisje (CGVS 1 p. 15-16). U verklaart dat jullie beiden verliefd op elkaar waren, en dat u dat beseftte toen zij bij u thuis was en dat zij mooi was en dat u haar gewoon leuk vond (CGVS 1 p. 16). Over jullie telefoongesprekken deelt u enkel mee dat jullie spraken over trouwen, maar haalt u geen andere onderwerpen aan (CGVS 1 p. 19). Over haar familie kan u enkel vertellen dat zij grote graafmachines hadden en welgesteld waren (CGVS 1 p. 16). U leerde haar kennen bij sociale gelegenheden in familieverband (CGVS 1 p. 16-17), waardoor het nog opvallender is hoe weinig u over haar weet te vertellen. U verklaart bovendien dat jullie drie maanden lang met elkaar beiden (CGVS 1 p. 17). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vierde weet u uw verklaringen over de jirga tussen uw broers en de familie van T.B. (...) niet aannemelijk te maken. U verklaart dat de jirga tussen uw broers en de familie van T.B. (...) plaatsvond in de tweede maand van 2022 na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS 2 p. 2-3). Het document dat u neerlegt staat daarentegen ten eerste gedateerd op 5 februari 2021, negen maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud en zelfs voor u de Vragenlijst CGVS invulde op 9 april 2021. U verklaart dat u niet checkte of het in 2021 of 2022 werd opgesteld en dat uw broers pas na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelden over deze gebeurtenis (CGVS 2 p. 3). Uw advocaat verklaart in de mail van 17 September 2022 ook inderdaad dat de brief voor uw eerste persoonlijk onderhoud werd opgesteld. Dat verschoont echter niet de tegenstrijdigheid tussen het document en uw verklaringen, te meer daar van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij de documenten die hij neerlegt ook zelf bekijkt. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus danig.

Als het document in 2021 werd opgesteld, is het ten tweede erg opvallend dat uw broers nooit vermeldden dat ze op een jirga-goedkeurden dat u gedood zou worden. U verklaart daarop dat u niet vaak contact had met uw broers, maar vooral met uw vader en moeder praatte (CGVS 2 p. 3). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen nog dat u regelmatig contact had met uw broer en dat u een maand voor dat eerste persoonlijk onderhoud nog met hen praatte~(CGVS 1 p. 4). Na confrontatie daarmee geeft u dit ook toe (CGVS 2 p. 3).

U verklaart ten derde dat uw broers erg bang werden na de zelfmoord van T.B. (...). U verklaart echter dat de familie van T.B. (...) nooit iets ondernam tegen uw broers (CGVS 2 p. 9). Bovendien is het erg opvallend dat deze jirga pas na één tot drie jaar na de zelfmoord van T.B. (...) plaatsvond, waarover u namelijk al hoorde toen u in Servië was in 2019 of 2020 (CGVS 2 p. 9-10). Uw advocaat verklaart in de mail van 17 September 2022 dat dit zo lang duurde omdat de familie van T.B. (...) eerder geen akkoord wilde sluiten, maar dat neemt niet weg dat ze in de tussentijd niets ondernamen. De angst van uw broers lijkt dan ook niet gefundeerd te zijn geweest, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten vijfde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de datum waarop u uit-Pakistan vertrok. Bij het invullen van uw Fiche NBMV op 14 Oktober 2020 gaf u aan in augustus 2018 vertrokken te zijn. Tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 9 april 2021 gaf u daarentegen aan dat u drie jaar en drie maanden voor die datum vertrok, wat overeenkomt met januari 2018. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 november 2021 geeft u dan weer aan in de achtste maand van 2017 te zijn vertrokken (CGVS 1 p. 6). Op navraag geeft u aan dat dat drie jaar en acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud zou zijn (CGVS 1 p. 6-7), wat dan weer overeenkomt met maart 2018. Na confrontatie daarmee geeft u aan dat u enkel zeker bent dat u in 2017 vertrok (CGVS 1 p. 7). Na verdere confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen geeft u aan dat u in 2018 reeds in Griekenland was. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten zesde legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u zeven maanden in Turkije doorbracht (CGVS 1 p. 14). Bij het invullen van uw Fiche NBMV gaf u daarentegen aan dat u daar maar één maand verbleef.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan twee dagen (CGVS 1 p. 14) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofd. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming 'moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan - situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De Taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

U verklaart dat u uw volledige jeugd doorbracht in een vluchtelingenkamp voor Afghanen, waar u enkel contact had met andere Afghanen, waar u schoolliep volgens "de Afghaanse regels" in het Pashtoe en waar u ook werkte in uw familiebedrijf dat uitsluitend handel dreef met Afghanen (CGVS 3 p. 3-5). U kon zowat alles wat u nodig had vinden in het kamp en verliet dat dan ook zelden (CGVS 3 p. 7-8). Uw relatie met de Pakistanen in de omgeving was bij momenten erg vijandig (CGVS 3 p. 5; 7-8). U bent soennitisch moslim en bezoekt samen met andere Afghanen in België de moskee voor het vrijdaggebed en de Tarawigebeden (CGVS p. 6-7). Ook hebt u in België Afghaanse vrienden (CGVS p. 7) en spreekt u nog regelmatig met uw moeder (CGVS 3 p. 2). U kwam in uw jeugd dus bijna exclusief in aanraking met een maatschappij die volledig opereerde volgens Afghaanse normen en waarden en ook tijdens uw verblijf in België blijft u contact onderhouden met deze maatschappij.

«Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;

(ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze Sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van September 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASQ_CQI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administratiQn7_easo/PLib/2022_01_EASO_CQI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.euroDa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 September 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED'S alen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de période tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 Oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de période tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere période in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de période van 15 augustus 2021 tot 21 Oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de période tussen 16 augustus 2021 en 22 Oktober 2022 in hoofdzak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de période 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de période voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tai van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou

lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene précaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio- economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. I Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Eimi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Eimi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in élémentaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig

heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organismen die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn élémentaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting -, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de

taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio- economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw élémentaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_CQI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding

zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde Problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De PoR-kaarten die u neerlegt en het document over de jirga werden supra reeds besproken. Voor uw schooldocumenten en elektriciteitsafrekening geldt dat u deze niet onweerlegbaar weet te linken aan uw persoon, doordat u uw identiteit niet aannemelijk weet te maken, zie supra. Daarenboven ondersteunen zij ook enkel uw verklaringen als zou u in Pakistan hebben geleefd, wat niet fundamenteel betwist wordt in deze beslissing. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhevig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan en Pakistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse en Pakistaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

Wat betreft de opmerkingen van uw advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat twee van deze opmerkingen reeds supra werden behandeld. Geen van de overige specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud betroffen zaken pertinent voor de bovenstaande beslissing.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker wijst op het vernietigingsarrest van de Raad en merkt op dat er nog steeds geen landeninformatie aanwezig is in het rechtsplegingsdossier om zijn verklaringen omtrent zijn leefomgeving in Pakistan als Afghaans vluchteling te toetsen, dat hij een nieuw persoonlijk onderhoud heeft gehad waarin zeer summier werd gepolst naar zijn dagdagelijkse leven in Pakistan. Hij meent dat verweerder er echter aan voorbijgaat dat de huidige Afghaanse maatschappij niet langer vergelijkbaar is met de Afghaanse samenleving in Pakistan waar hij opgroeide, aangezien de taliban ondertussen de controle heeft verworven en er actueel andere normen en waarden, meer gefundeerd op de sharia, heersen in Afghanistan, dat hij bovendien verklaard heeft dat hij geen dichte verwanten heeft in Afghanistan en bijgevolg niet kan rekenen op een sociaal vangnet en steun bij een terugkeer naar Afghanistan, land waar hij nooit gewoond heeft.

Voorts betoogt verzoeker betreffende zijn asielrelaas waardoor hij niet naar Pakistan kan terugkeren, dat hij betreffende de jirga, die georganiseerd werd en waarvan hij een document neerlegde gedateerd op 5 februari 2021, wenst te verklaren dat hij pas later kennis heeft genomen van dit document aangezien zijn broers hem niet wilden verontrusten, dat hij eveneens wenst te herhalen dat de jirga pas één tot drie jaar na de zelfmoord van T.B. plaatsvond omwille van het feit dat de familie van T.B. niet eerder wilden instemmen met het houden van een jirga, dat verweerder ten onrechte stelt dat het weinig aannemelijk is dat hij zijn vertrek uit Afghanistan op zeer korte tijd kon organiseren, dat hij immers uit Pakistan vertrok en nooit in Afghanistan heeft verbleven, dat hij voor het overige volhardt in zijn verklaringen en dat hij hoe dan ook het voordeel van de twijfel moet krijgen.

Voorts stelt verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor eventuele problemen met de taliban en Afghaanse gemeenschap gezien zijn verwestering en het feit dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven.

Daarnaast stipt verzoeker de situatie voor terugkeerders uit Europa/het Westen naar Afghanistan en zijn verwestering aan. Hij betoogt dat zijn vrees, als iemand die nooit in Afghanistan heeft gewoond en zich al jaren in Europa bevindt, kadert binnen het meer uitgebreide concept van verwestering en vervolgt met een uiteenzetting hieromtrent.

Ook wordt in het verzoekschrift gewezen op de nood aan een toekomstgericht onderzoek. Eveneens gaat verzoeker in op het voordeel van de twijfel.

In een onderdeel 'erkenning van de vluchtelingenstatus' stelt verzoeker opnieuw dat hij een bijkomende vrees heeft nu de taliban de controle verworven heeft, als verwesterd persoon, waarna hij hieromtrent citeert uit NANSEN, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoeker*, oktober 2021.

Nopens de subsidiaire bescherming wordt in het verzoekschrift tot slot vooreerst ingegaan op de interpretatie van de beleidsrichtlijnen van het UNHCR en van het Europees Asielagentschap in de bestreden beslissing en wordt gewezen op het schrikbewind van de taliban en de analogie met het bewind Al-Shabaab, de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan, de socio-economische en humanitaire situatie en de hongersnood aldaar alsook op de verantwoordelijkheid van de actoren in de humanitaire crisis en wordt verder ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan, waarbij gewezen wordt op zijn verblijf in Pakistan en in het Westen.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker brengt in de loop van onderhavige beroepsprocedure geen nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

3.2. Verweerder legt op 16 februari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;

- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;

- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;

- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;

- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;

- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;

- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;

- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

Replicerend op deze aanvullende nota verwijst de advocaat van verzoeker ter terechtzitting naar arrest nr. 297 075 van de Raad met een vernietiging van de beslissing van het CGVS daar er te weinig concrete informatie is over wat gebeurt bij een terugkeer. Verzoeker stelt dat uit de *COI Focus Afghanistan over de Migratiebewegingen sinds de machtsovername*, niet kan afgeleid worden dat vanuit het Westen veilig kan teruggekeerd worden naar Afghanistan, waar hij ook wijst op de verwestering. Hij vervolgt dat de voormelde COI melding maakt van een amalgaan aan migratiebewegingen veroorzaakt door de oorlog, dat er sprake is van een terugkeer uit Iran en Pakistan, dat het gaat om mensen die tijdelijk gevlucht zijn voor het geweld van de taliban doch geen specifiek probleem hadden. Hij wijst er verder op dat uit de cijfers blijkt dat er sprake is van vrijwillige terugkeer, dat dit volgens het UNHCR gaat om ongeveer 6000 terugkeerders uit Iran, 300 uit Pakistan en 23 uit niet-buurlanden, waarbij dus niet kan afgeleid worden dat dit om westerse landen zou gaan en dat er geen weet is van vrijwillige terugkeer uit het Westen. Hij wijst er in het kader van vrijwillige terugkeer ook op dat de taliban hiervoor geen 'reclame' zal maken en dat het feit dat zij wel hoogopgeleiden terug willen niet verassend is. Betreffende gedwongen terugkeer uit het Westen licht hij toe dat er maar sprake is van enkele gevallen, dat dit, behoudens één geval waarvan dit niet duidelijk is, telkens personen betroffen die veroordeeld werden wegens terrorisme en waarvan aldus bezwaarlijk kan gesteld worden dat er sprake zou zijn geweest van verwestering. Betreffende de socio-economische situatie betoogt verzoeker betreffende de verantwoordelijkheid van de taliban dat geoordeeld wordt dat zij een moeilijke situatie geërfd hebben, dat dit in 2022 nog kan aangenomen worden, dat 3,5 jaar nadat de taliban aan de macht kwam, dit niet langer kan aangenomen worden, dat er intussen sprake is van interne twisten die ook hun impact hebben op de veiligheidssituatie. In het kader van de socio-economische situatie wijst hij er ook nog op dat ten gevolge van het taliban-beleid economieën sluiten, zoals bars en de gym, en dat vrouwen uitgeschakeld worden van het sociaal leven. Hij meent dan ook dat het aan de Raad is om een nieuwe evaluatie te maken.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen."*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op

een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

Verzoeker werkt voorts geenszins uit welke van de bepalingen in artikel 48/5 door de verwerende partij zou(den) zijn geschonden. Voorts geeft hij niet concreet aan waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt de schending van dit artikel niet op dienstige wijze aangevoerd.

4.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.8. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.8.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan dat de familie van T.B. hem zal vermoorden.

4.8.1.2 De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Ten eerste weet u uw verklaringen over uw omgang met de risico's die Verbonden waren aan uw relatie niet aannemelijk te maken. U verklaart meerdere keren dat u bang was van de familie van T.B. (...) omdat u wist dat zij scherp zouden reageren op jullie relatie (CGVS 1 p. 17-18; CGVS 2 p. 5). Wanneer u gevraagd wordt of u voorzorgsmaatregelen nam om te voorkomen dat iemand jullie relatie zou ontdekken, herhaalt u slechts steeds opnieuw dat u veel voorzorgsmaatregelen nam omdat u bang was, maar ondanks herhaalde vragen treedt u hier niet over in detail, maar blijft u herhalen dat jullie gewoon praatten (CGVS 2 p. 5). Uiteindelijk geeft u aan dat u over de muur achter haar huis klom toen u met haar afsprak, opdat u niet gezien zou worden door haar familie (CGVS 2 p. 5). U verklaart dat niemand u daar kon zien vanuit het huis (CGVS 2 p. 6), maar u sprak dus af in het veld-dat onmiddellijk naast het huis van haar familie ligt, dicht bij het toilet (CGVS 2 p. 6). Dat is een erg riskante plaats, zoals u zelf illustreert door te verklaren dat u niet weet waarom haar vader naar buiten kwam, maar dat hij misschien even naar zijn veld wou kijken of naar het toilet wilde (CGVS 2 p. 6). Na confrontatie geeft u aan dat daar niet over nadacht en dat de duivel u verplichtte, dat uw hart dat wilde (CGVS 2 p. 6-7). Dat neemt echter niet weg dat het volstrekt onlogisch is dat u een veld achter het huis van haar familie, dichtbij het toilet, als een veilige plaats om af te spreken beschouwde terwijl haar familie aanwezig was. U verklaart dat u nooit verder dacht en dat u niet dacht dat u in de Problemen zou komen (CGVS 2 p. 7), maar dit is volstrekt ongeloofwaardig in een Pakistaanse context. U verklaart bovendien zelf dat u wist dat het risicovol was om met een meisje af te spreken als haar ouders het daar niet mee eens waren (CGVS 2 p. 7). Eerder verklaarde u ook reeds dat T.B. (...) zelf aanhaalde dat uw toenadering tot haar niet gebruikelijk was onder Pashtoenen (CGVS 1 p. 17). Uw onaannemelijke verklaringen over uw risicovolle gedrag bij het volle besef dat u zware Problemen zou kunnen krijgen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen danig.

Ten tweede weet u uw verklaringen over de acties en potentiële acties van haar Familie ten opzichte van u niet aannemelijk te maken. U verklaart dat u met een mes benaderd werd door de broer en neef van T.B. (...) toen u naar de winkel ging (CGVS 2 p. 7-8). Zodra u het huis van de burens binnen liep, staakten ze hun achtervolging echter en zodra de buurman buiten kwam, zag hij niemand meer (CGVS 2 p. 8). U bleef nog twee dagen bij u thuis en in die periode gebeurde niets meer (CGVS 2 p. 8-9). De familie van T.B. (...) ondernam nooit iets tegen uw broers (CGVS 2 p. 9) en zegt niet te weten wat haar familie deed of hoe ze u zochten (CGVS 2 p. 9). Ze kwamen nooit naar uw huis, ook niet na uw vertrék (CGVS 2 p. 9). Dat schetst geen beeld van een actieve zoektocht, en zeker niet een zoektocht die zich zou uitstrekken tot haar verre neven in Afghanistan, zoals u voorhoudt. (...)

Ten derde is het opvallend dat u erg weinig kunt vertellen over T.B. (...), hoewel u volgens uw verklaringen zo verliefd was op haar dat u enorme risico's nam, zie supra. U kan T.B. (...) niet verder beschrijven dan dat zij mager was en verder als elk ander Pakistaans (sic) meisje (CGVS 1 p. 15-16). U verklaart dat jullie beiden verliefd op elkaar waren, en dat u dat beseftte toen zij bij u thuis was en dat zij mooi was en dat u haar gewoon leuk vond (CGVS 1 p. 16). Over jullie telefoongesprekken deelt u enkel mee dat jullie spraken over trouwen, maar haalt u geen andere onderwerpen aan (CGVS 1 p. 19). Over haar familie kan u enkel vertellen dat zij grote graafmachines hadden en welgesteld waren (CGVS 1 p. 16). U leerde haar kennen bij sociale gelegenheden in familieverband (CGVS 1 p. 16-17), waardoor het nog opvallender is hoe weinig u over haar weet te vertellen. U verklaart bovendien dat jullie drie maanden lang met elkaar beiden (CGVS 1 p. 17). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vierde weet u uw verklaringen over de jirga tussen uw broers en de familie van T.B. (...) niet aannemelijk te maken. U verklaart dat de jirga tussen uw broers en de familie van T.B. (...) plaatsvond in de tweede maand van 2022 na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS 2 p. 2-3). Het document dat u neerlegt staat daarentegen ten eerste gedateerd op 5 februari 2021, negen maanden voor uw eerste persoonlijk onderhoud en zelfs voor u de Vragenlijst CGVS invulde op 9 april 2021. U verklaart dat u niet checkte of het in 2021 of 2022 werd opgesteld en dat uw broers pas na uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS vertelden over deze gebeurtenis (CGVS 2 p. 3). Uw advocaat verklaart in de mail van 17 September 2022 ook inderdaad dat de brief voor uw eerste persoonlijk onderhoud werd opgesteld. Dat verschoont echter niet de tegenstrijdigheid tussen het document en uw verklaringen, te meer daar van een verzoeker om internationale bescherming verwacht kan worden dat hij de documenten die hij neerlegt ook zelf bekijkt. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen dus danig.

Als het document in 2021 werd opgesteld, is het ten tweede erg opvallend dat uw broers nooit vermeldde dat ze op een jirga-goedgekeurden dat u gedood zou worden. U verklaart daarop dat u niet vaak contact had met uw broers, maar vooral met uw vader en moeder praatte (CGVS 2 p. 3). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u daarentegen nog dat u regelmatig contact had met uw broer en dat u een maand voor dat eerste persoonlijk onderhoud nog met hen praatte~(CGVS 1 p. 4). Na confrontatie daarmee geeft u dit ook toe (CGVS 2 p. 3).

U verklaart ten derde dat uw broers erg bang werden na de zelfmoord van T.B. (...). U verklaart echter dat de familie van T.B. (...) nooit iets ondernam tegen uw broers (CGVS 2 p. 9). Bovendien is het erg opvallend dat deze jirga pas na één tot drie jaar na de zelfmoord van T.B. (...) plaatsvond, waarover u namelijk al hoorde toen u in Servië was in 2019 of 2020 (CGVS 2 p. 9-10). Uw advocaat verklaart in de mail van 17 September 2022 dat dit zo lang duurde omdat de familie van T.B. (...) eerder geen akkoord wilde sluiten, maar dat neemt niet weg dat ze in de tussentijd niets ondernamen. De angst van uw broers lijkt dan ook niet gefundeerd te zijn geweest, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt.

Ten vijfde legt u tegenstrijdige verklaringen af over de datum waarop u uit-Pakistan vertrok. Bij het invullen van uw Fiche NBMV op 14 Oktober 2020 gaf u aan in augustus 2018 vertrokken te zijn. Tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 9 april 2021 gaf u daarentegen aan dat u drie jaar en drie maanden voor die datum vertrok, wat overeenkomt met januari 2018. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 november 2021 geeft u dan weer aan in de achtste maand van 2017 te zijn vertrokken (CGVS 1 p. 6). Op navraag geeft u aan dat dat drie jaar en acht maanden voor uw persoonlijk onderhoud zou zijn (CGVS 1 p. 6-7), wat dan weer overeenkomt met maart 2018. Na confrontatie daarmee geeft u aan dat u enkel zeker bent dat u in 2017 vertrok (CGVS 1 p. 7). Na verdere confrontatie met uw tegenstrijdige verklaringen geeft u aan dat u in 2018 reeds in Griekenland was. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten zesde legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaart u dat u zeven maanden in Turkije doorbracht (CGVS 1 p. 14). Bij het invullen van uw Fiche NBMV gaf u daarentegen aan dat u daar maar één maand verbleef.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan twee dagen (CGVS 1 p. 14) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofd. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming ' moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan - situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtoons aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De Taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtoons onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

U verklaart dat u uw volledige jeugd doorbracht in een vluchtelingenkamp voor Afghanen, waar u enkel contact had met andere Afghanen, waar u schoolliep volgens "de Afghaanse regels" in het Pashtoe en waar u ook werkte in uw familiebedrijf dat uitsluitend handel dreef met Afghanen (CGVS 3 p. 3-5). U kon zowat alles wat u nodig had vinden in het kamp en verliet dat dan ook zelden (CGVS 3 p. 7-8). Uw relatie met de Pakistanen in de omgeving was bij momenten erg vijandig (CGVS 3 p. 5; 7-8). U bent soennitisch moslim en bezoekt samen met andere Afghanen in België de moskee voor het vrijdaggebed en de Tarawigebeden (CGVS p. 6-7). Ook hebt u in België Afghaanse vrienden (CGVS p. 7) en spreekt u nog regelmatig met uw moeder (CGVS 3 p. 2). U kwam in uw jeugd dus bijna exclusief in aanraking met een maatschappij die volledig opereerde volgens Afghaanse normen en waarden en ook tijdens uw verblijf in België blijft u contact onderhouden met deze maatschappij.

«Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.»

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.»

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker volhardt in zijn vluchtmotieven doch brengt geenszins argumenten bij ter ontkrachting van de voormelde pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing.

4.8.1.3. Waar verzoeker wijst op het vernietigingsarrest en opmerkt dat er nog steeds geen landeninformatie aanwezig is in het rechtsplegingsdossier om zijn verklaringen omtrent zijn leefomgeving in Pakistan als Afghaans vluchteling te toetsen, stelt de Raad vast dat hoewel het rechtsplegingsdossier geen landeninformatie betreffende het leven van Afghaanse vluchtelingen in Pakistan bevat, de bestreden beslissing wel degelijk melding maakt van relevante rapporten alsook uitdrukkelijk de weblink vermeldt waar deze rapporten kunnen worden geconsulteerd (*“het rapport EUAA: Pakistan - situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>)”* en *“EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>)”*), zodat het betoog van verzoeker dat het rechtsplegingsdossier deze rapporten niet bevat, niet dienstig is.

Betreffende zijn betoog dat hij een nieuw persoonlijk onderhoud heeft gehad waarin zeer summier werd gepolst naar zijn dagdagelijkse leven in Pakistan, stelt de Raad vast dat verzoeker, gelet op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS van 6 april 2023 waarvan de notities zich in het administratief dossier bevinden, niet kan gevolgd worden waar hij meent dat het onderzoek naar zijn dagelijks leven in Pakistan summier was. Minstens verduidelijkt hij niet omtrent welke aspecten van zijn dagdagelijkse leven in Pakistan geen of niet afdoende vragen werden gesteld, nog minder verduidelijkt hij welke informatie hij nog bijkomend had kunnen geven die een ander licht had kunnen werpen op de voormelde beoordeling van de commissaris-generaal.

4.8.1.4. Waar verzoeker meent dat verweerder eraan voorbijgaat dat de huidige Afghaanse maatschappij niet langer vergelijkbaar is met de Afghaanse samenleving in Pakistan waar hij opgroeide, aangezien de taliban ondertussen de controle heeft verworven en er actueel andere normen en waarden, meer gefundeerd op de sharia, heersen in Afghanistan, kan hij geenszins gevolgd worden daar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd dat uit de vermelde rapporten blijkt dat de taliban in augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan en dat zij voornamelijk Pashtouns onder hun leden hebben, dat zij daarbij de belangrijkste posities in de *de facto* regering innemen, dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt, dat er slechts in uitzonderlijke gevallen een nood aan bescherming is, dat verzoeker zijn volledige jeugd doorbracht in een vluchtelingenkamp voor Afghanen en schoolliep volgens de ‘Afghaanse regels’ in het Pashtou, dat hij soennitisch moslim is en samen met andere Afghanen de moskee in België bezoekt, dat hij in België Afghaanse vrienden heeft en nog regelmatig met zijn moeder spreekt, dat hij aldus in zijn jeugd bijna exclusief in aanraking kwam met een maatschappij die volledig opereerde volgens Afghaanse normen en waarden en ook tijdens zijn verblijf in België (en aldus na de machtsovername) contact blijft onderhouden met deze maatschappij.

De Raad wijst in dit verband ook naar wat uiteengezet wordt in punt 4.8.2. Uit deze uiteenzetting blijkt ook dat het betoog van verzoeker dat hij verklaard heeft dat hij geen dichte verwanten heeft in Afghanistan, niet dienstig is en dat hij niet ernstig kan betogen dat hij niet kan rekenen op een sociaal vangnet en steun bij een terugkeer naar Afghanistan, land waar hij nooit gewoond heeft.

4.8.1.5. In zoverre verzoeker een betoog voert omtrent de redenen dat hij niet kan terugkeren naar Pakistan, wijst de Raad erop, zoals ook terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten aanzien van het land van nationaliteit, *in casu* Afghanistan. Verzoeker weerlegt deze vaststelling in de bestreden beslissing niet.

Het betoog van verzoeker dat hij betreffende de jirga, die georganiseerd werd en waarvan hij een document neerlegde gedateerd op 5 februari 2021, wenst te verklaren dat hij pas later kennis heeft genomen van dit document aangezien zijn broers hem niet wilden verontrusten, is niet van die aard dat het een ander licht

werpt op de beoordeling van de commissaris-generaal hieromtrent. Vooreerst ontkracht verzoeker met een dergelijk betoog geenszins het motief dat hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat de jirga tussen zijn broers en de familie van T.B. plaatsvond in de tweede maand van 2022, dat het document (betreffende de jirga) dat hij neerlegt daarentegen gedateerd is op 5 februari 2021, dat de verklaring dat hij niet checkte of het in 2021 of 2022 werd opgesteld en de verklaring dat zijn broers hem pas na het eerste persoonlijk onderhoud vertelden over de gebeurtenis, de tegenstrijdigheid tussen het document en de verklaringen niet verschoont – waarbij de Raad opmerkt dat het niet zo is dat verzoeker verklaarde in de tweede maand van 2022 kennis te hebben gekregen van de jirga, doch wel verklaarde dat deze op dat moment plaatsvond – te meer nog daar van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij de documenten die hij neerlegt ook zelf bekijkt. Daarnaast is het wel degelijk erg opvallend dat, als het document betreffende de jirga opgesteld werd in februari 2021, zijn broers hem dat niet vertelden voor het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16 november 2021. Zijn verklaring tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij niet vaak contact had met zijn broers kan niet overtuigen daar verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat hij nog regelmatig contact had met zijn broer en dat hij één maand voor dit eerste onderhoud nog met hem praatte, wat verzoeker ook toegeeft in het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Betreffende zijn verklaring in het verzoekschrift dat hij pas later kennis heeft genomen van dit document aangezien zijn broers hem niet wilden verontrusten, stelt de Raad vooreerst vast dat dit een *post factum* verklaring betreft. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaart verzoeker dat hij nu pas over de jirga weet en op de vraag of het niet raar is dat zijn broers dat niet eerder zeiden, antwoordde dat hij er niet naar vroeg, dat hij weg ging en ze niet samen leefden, alsook op de stelling dat ze een jirga hielden waarin ze beslisten dat het ok was om verzoeker te doden, reageerde dat ze – zijn broers – akkoord gingen omdat ze wisten dat ‘ze’ hem naar een ander land stuurden (persoonlijk onderhoud CGVS 29/08/2022, p. 3). Indien ze akkoord waren omdat ze wisten dat verzoeker vertrokken was naar een ander land, is het geenszins aannemelijk dat ze verzoeker niet op de hoogte zouden brengen van dit akkoord enkel om hem niet te verontrusten. Immers bestaat/bestond de mogelijkheid dat verzoeker, die niet op de hoogte is van een akkoord om hem “*overal (te) vinden en doden*” (persoonlijk onderhoud CGVS 29/08/2022, p. 2), zou terugkeren naar Afghanistan of Pakistan.

Waar verzoeker stelt dat hij wenst te herhalen dat de jirga pas één tot drie jaar na de zelfmoord van T.B. plaatsvond omwille van het feit dat de familie van T.B. niet eerder wilden instemmen met het houden van een jirga, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing met deze verklaring rekening werd gehouden – “(...) *advocaat verklaart in de mail van 17 september 2022 dat dit zo lang duurde omdat de familie van T.B. (...) eerder geen akkoord wilde sluiten*” – doch hieromtrent werd geoordeeld dat dit niet wegneemt dat de familie van T.B. in de tussentijd niets ondernamen en de angst van zijn broers dan ook niet gefundeerd lijkt te zijn, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaring onderuit haalt. Door enkel te herhalen dat de jirga pas één tot drie jaar na de zelfmoord van T.B. plaatsvond omwille van het feit dat de familie van T.B. niet eerder wilden instemmen met het houden van een jirga, slaagt verzoeker er niet in deze motieven te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

4.8.1.6. Waar verzoeker stelt dat verweerder ten onrechte stelt dat het weinig aannemelijk is dat hij zijn vertrek uit Afghanistan op zeer korte tijd kon organiseren, dat hij immers uit Pakistan vertrok en nooit in Afghanistan heeft verbleven, stelt de Raad vast dat uit het geheel van de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het vermelden van een vertrek uit Afghanistan in plaats van een vertrek uit Pakistan een materiële vergissing betreft. Bovendien volstaan de overige motieven weergegeven in punt 4.8.1.2. om de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt bij een terugkeer naar Afghanistan, te schragen.

4.8.1.7. Waar verzoeker stelt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan dient te vrezen voor eventuele problemen met de taliban en Afghaanse gemeenschap gelet op het feit dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven, stelt de Raad vast dat het CGVS, niettegenstaande verzoeker zelf niet eerder te kennen gaf niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren om deze reden, heeft onderzocht of verzoeker die volgens zijn verklaringen geboren en opgegroeid is in een vluchtelingenkamp in Pakistan en aldaar altijd heeft verbleven tot zijn vertrek naar Europa, een nood heeft aan internationale bescherming waarbij hij oordeelde:

“Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming 'moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan - situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is

ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

U verklaart dat u uw volledige jeugd doorbracht in een vluchtelingenkamp voor Afghanen, waar u enkel contact had met andere Afghanen, waar u schoolliep volgens "de Afghaanse regels" in het Pashtoe en waar u ook werkte in uw familiebedrijf dat uitsluitend handel dreef met Afghanen (CGVS 3 p. 3-5). U kon zowat alles wat u nodig had vinden in het kamp en verliet dat dan ook zelden (CGVS 3 p. 7-8). Uw relatie met de Pakistanen in de omgeving was bij momenten erg vijandig (CGVS 3 p. 5; 7-8). U bent soennitisch moslim en bezoekt samen met andere Afghanen in België de moskee voor het vrijdaggebed en de Tarawigebeden (CGVS p. 6-7). Ook hebt u in België Afghaanse vrienden (CGVS p. 7) en spreekt u nog regelmatig met uw moeder (CGVS 3 p. 2). U kwam in uw jeugd dus bijna exclusief in aanraking met een maatschappij die volledig opereerde volgens Afghaanse normen en waarden en ook tijdens uw verblijf in België blijft u contact onderhouden met deze maatschappij.

«Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.»

Door enkel te poneren dat hij dient te vrezen voor eventuele problemen met de taliban en Afghaanse gemeenschap gelet op het feit dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven, weerlegt verzoeker deze motieven niet.

4.8.1.8. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.1.10. Daarnaast blijkt niet dat verzoeker, louter omwille van zijn langdurig verblijf in Pakistan, nood heeft aan internationale bescherming. Er blijkt niet dat verzoeker omwille van zijn verblijf in Pakistan een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar Afghanistan.

4.8.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.8.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban

hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft 'zina'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden

(Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "geloofsethiek en denkwijze" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of bureaus omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld,

waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *‘zina’* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.8.2.2. Verzoeker stelt bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor eventuele problemen met de taliban en Afghaanse gemeenschap gezien zijn verwestering en het feit dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven.

4.8.2.3. Zoals reeds aangegeven motiveert het CGVS in de bestreden beslissing hieromtrent:

“Het loutere gegeven enige tijd in Pakistan te hebben verbleven is niet voldoende om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming ' moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan - situation of Afghan refugees van mei 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/pakistan-situation-afghan-refugees>) blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van januari 2023 (<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

U verklaart dat u uw volledige jeugd doorbracht in een vluchtelingenkamp voor Afghanen, waar u enkel contact had met andere Afghanen, waar u schoolliep volgens "de Afghaanse regels" in het Pashtoe en waar u ook werkte in uw familiebedrijf dat uitsluitend handel dreef met Afghanen (CGVS 3 p. 3-5). U kon zowat

alles wat u nodig had vinden in het kamp en verliet dat dan ook zelden (CGVS 3 p. 7-8). Uw relatie met de Pakistanen in de omgeving was bij momenten erg vijandig (CGVS 3 p. 5; 7-8). U bent soennitisch moslim en bezoekt samen met andere Afghanen in België de moskee voor het vrijdaggebed en de Tarawigebeden (CGVS p. 6-7). Ook hebt u in België Afghaanse vrienden (CGVS p. 7) en spreekt u nog regelmatig met uw moeder (CGVS 3 p. 2). U kwam in uw jeugd dus bijna exclusief in aanraking met een maatschappij die volledig opereerde volgens Afghaanse normen en waarden en ook tijdens uw verblijf in België blijft u contact onderhouden met deze maatschappij.

«Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.»

Daarnaast motiveert het CGVS, in het licht van de risico's die personen kunnen lopen omwille van hun verblijf in het Westen en omwille van hun (toegeschreven) verwestering bij een terugkeer naar Afghanistan, betreffende verzoeker wat volgt:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Door enkel te herhalen dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven en opgegroeid is in Pakistan, weerlegt verzoeker deze motieven niet.

Gelet op voormelde motieven kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat hij doordat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven minder vertrouwd is met de aldaar gangbare praktijken, noch dat er voor hem een bijkomend risico is omdat hij nooit in Afghanistan heeft geleefd. Hoewel verzoeker in Pakistan zou zijn geboren en getogen en er tot zijn vertrek naar Europa zou hebben verbleven, kan, gelet op de voormelde motieven, worden aangenomen dat hij op de hoogte was (en nog steeds is) van de Afghaanse normen en gewoontes en dat hij daarnaar gevormd is.

4.8.2.4. Waar verzoeker stelt dat hij reeds op jonge leeftijd en reeds enige tijd geleden, met name in 2017, uit Pakistan is vertrokken, wijst de Raad er vooreerst op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de datum van vertrek uit Pakistan. Zo wordt door verzoeker melding gemaakt van data die overeenkomen met augustus 2018, januari 2018, augustus 2017 en maart 2018. Daarnaast kan worden vastgesteld dat verzoeker niet de waarheid heeft verteld omtrent zijn leeftijd. Op grond van medische tests werd verzoeker op 16 februari 2021 een leeftijd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.

De Raad benadrukt vooreerst dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke leeftijd en het tijdstip van zijn vertrek uit Pakistan. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet weerlegd. Hierdoor maakt verzoeker het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op hoe oud verzoeker was toen hij Pakistan verliet.

Zelfs indien wordt uitgegaan van een vertrek uit Pakistan op de vroegst vermelde datum, met name in augustus 2017, en verzoeker op 16 februari 2021 minimum 19,5 jaar oud was, dan was verzoeker bij vertrek uit Pakistan minimum 16 jaar.

De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in een Afghaans vluchtelingenkamp in Pakistan, waar verzoeker contact had met andere Afghanen, schoolliep volgens de

“Afghaanse regels” in het Pashtou en waar hij ook werkte in een familiebedrijf dat uitsluitend handel dreef met Afghanen.

Het louter verblijf op zich in België gedurende 3,5 jaar (aankomst in België in oktober 2020) weegt *in casu* niet op tegen een verblijf van maar liefst 16 jaar in een maatschappij die volledig opereerde volgens de Afghaanse normen en waarden. Dit geldt des te meer gelet op de duidelijke banden die hij heden nog heeft met Afghanistan en de voormelde maatschappij. Verzoeker verklaart regelmatig contact te onderhouden met zijn in het Afghaans vluchtelingenkamp in Pakistan verblijvende moeder en familie (persoonlijk onderhoud CGVS 6/04/2023, p. 2-3). Eveneens blijkt dat verzoeker soennitisch moslim is en samen met de andere Afghanen in België de moskee bezoekt voor het vrijdaggebed en de Tarawigebeden (persoonlijk onderhoud CGVS 6/04/2023, p. 6-7) en dat hij ook in België Afghaanse vrienden heeft (persoonlijk onderhoud CGVS 6/04/2023, p. 7).

4.8.2.5. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift weliswaar dat hij zich volledig heeft geïntegreerd in de Belgische samenleving waardoor er sprake is van een hoge mate van verwestering in zijn hoofde, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken. Betreffende de loutere verwijzing naar algemene informatie, zijn verblijf in België sinds oktober 2020, zijn afwezigheid uit het Afghaanse vluchtelingenkamp in Pakistan sinds 2017, de bewering dat hij naar westerse muziek zou luisteren en zich anders is beginnen te gedragen en kleden, besluit de Raad dat verzoeker hiermee niet aantoont dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. De duur van zijn verblijf in België sinds oktober 2020, *in casu* 3,5 jaar, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving waarbij hij zich fundamentele Belgische of Europese maatschappelijke normen en waarden eigen heeft gemaakt die raken aan zijn identiteit en morele integriteit, dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van nationaliteit en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, zoals die ook golden in het Afghaanse vluchtelingenkamp in Pakistan waar hij geboren werd en opgroeide. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker wijst er herhaaldelijk op dat er voor hem een bijkomend risico is doordat hij geen familiaal netwerk heeft in Afghanistan waarop hij kan terugvallen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 16 november 2021 verklaarde dat een zus van hem in Afghanistan woont in Chahar Asia, dat er ook familieleden op andere plaatsen in Kabul wonen, dat het verre familieleden betreft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9-10).

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 6 april 2023 en dat verzoeker soennitisch moslim is en samen met de andere Afghanen in België de moskee bezoekt voor het vrijdaggebed en de Tarawigebeden (persoonlijk onderhoud CGVS 6/04/2023, p. 6-7) en dat hij ook in België Afghaanse vrienden heeft (persoonlijk onderhoud CGVS 6/04/2023, p. 7).

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen andere concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geviséerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

4.8.2.6. Verzoekers voor het overige theoretische betoog over het concept verwestering en de door hem geciteerde landeninformatie die hierop betrekking heeft, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Hiermee maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Belgische en Europese waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Pakistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verzoekers vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en evenmin blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of de lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

4.8.2.7. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO, "*COI query Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofdte sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

Voor zover verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar landeninformatie, waaruit blijkt dat personen die terugkeerden uit Europa als "rijk" beschouwd worden en zo gemakkelijker het slachtoffer worden van criminaliteit, dient opgemerkt dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier geheel in gebreke.

4.8.2.8. Waar verzoeker wijst op het leven onder talibanbewind en citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

4.8.2.9. Verzoeker betoogt nog dat de taliban in geval van terugkeer onvermijdelijk zullen te weten komen dat hij in het Westen heeft verbleven, dat hij nooit in Afghanistan heeft verbleven en niet over een Afghaans paspoort beschikt, dat indien hij nu dient te reizen naar Afghanistan, dit ofwel met een Afghaans paspoort zal zijn dat afgeleverd werd door de ambassade in Brussel ofwel met een laissez-passer, afgeleverd door de ambassade in Brussel of door de Belgische overheid, hetgeen hoe dan ook zijn verblijf in het Westen verraadt, dat indien hij per vliegtuig reist, zijn vliegticket eveneens een indicatie zal uitmaken van een verblijf in het Westen, dat het bij aankomst in de door de taliban gecontroleerde luchthaven Kabul eenvoudig is voor de *de facto*-autoriteiten om zijn herkomst te achterhalen, dat indien hij over land zou reizen, de stempels in zijn paspoort of laissez-passer eveneens kunnen aantonen dat hij in het Westen heeft verbleven en dat hij bij checkpoints dreigt aan controles onderworpen te worden. Hij wijst erop dat hij niet slechts één controle van

de taliban moet passeren doch verschillende, zowel op de luchthaven als tijdens de voortgezette reis naar de regio van herkomst, dat hij hierdoor een bijkomend risico loopt om opgemerkt te worden door de taliban, te meer in geval van een identiteitscontrole of een eenvoudige ondervraging waardoor men kan ontdekken dat hij in het Westen heeft verbleven.

Verzoekers betoog dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en een document afgeleverd door de Belgische ambassade te Brussel of door de Belgische overheid hoe dan ook een verblijf in het Westen verraadt, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een reisdocument afgeleverd door de Belgische ambassade te Brussel of door de Belgische overheid is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood.

Voorts blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 16 februari 2024 wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.”

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdende bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, wordt in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade aangetoond.

4.8.2.10. Waar verzoeker nog een betoog voert in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting over het gebrek aan actuele informatie, wijst de Raad op het gestelde in punt 4.4. Verzoekers betoog inzake het gebrek aan onderzoek naar het risico omwille van (toegeschreven) verwestering en terugkeer uit het Westen en zijn kritiek op de beschikbare landeninformatie die wordt gehanteerd en die hij nog steeds onvoldoende betrouwbaar acht, kan niet anders doen besluiten. De Raad wijst erop dat bij de bovenstaande beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder

in concreto aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn, dit onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad ook nog op dat waar verzoeker in zijn verzoekschrift en ter terechtzitting verwijst naar 's Raads rechtspraak in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad wijst er hierbij nog op dat *in casu* wel degelijk voldoende actuele informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te kunnen beoordelen.

4.8.2.11. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

4.8.2.12. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.8.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.8.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan noch uit de theoretische uiteenzetting en geciteerde informatie in het verzoekschrift en het betoog van de advocaat van verzoeker ter terechtzitting, noch uit de landeninformatie aangehaald door verweerder worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.8.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest “*M’Bodj*” betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’Bodj*” *in casu* naar analogie kan worden toegepast.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. Betreffende de verwijzing naar het 'analoge' bewind van Al-Shabaab in bepaalde delen van Somalië en naar het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM en betreffende de uiteenzetting van verzoeker over het huidige bewind van de taliban, wijst de Raad erop dat in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factore* regering aanwezig is, met *de-factomin*isters en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals Al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat Al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsvername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar de strikte en verregaande toepassing van de sharia herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar en te citeren uit algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, maakt verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk.

Voor zover verzoeker aanvoert dat de machtsvername door de taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven nu de vroegere donorlanden geen zaken willen doen met de taliban-regering, die door geen enkel land erkend wordt, en de taliban weigeren concessies te doen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer

daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

4.8.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Door louter te stellen dat hij nooit eerder in Afghanistan heeft gewoond en aldaar geen dichte verwanten heeft, toont hij niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren. Hij toont dit evenmin aan door te wijzen op de schending van de mensenrechten door en het 'schrikbewind' van de taliban.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 16 november 2021 verklaarde dat een zus van hem in Afghanistan woont in Chahar Asia, dat er ook familieleden op andere plaatsen in Kabul wonen, dat het verre familieleden betreft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9-10). Daarnaast kan ook vastgesteld worden dat verzoeker verklaarde dat hij in het vluchtelingenkamp in Pakistan handel dreef, samen met zijn broers, met Afghanen, dat zijn klanten grote handelaars waren die van Afghanistan kwamen en dat ze van verschillende provincies kwamen waaronder Kabul (persoonlijk onderhoud CGVS 6/04/2023, p. 5). Ook kan vastgesteld worden dat verzoeker verklaarde dat zijn familie in het vluchtelingenkamp in Pakistan met hun handel goed verdienen en dat de zaken goed gaan (persoonlijk onderhoud CGVS 6/04/2023, p. 5-6).

4.8.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.8.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.8.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.9.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.9.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en 'Islamic State Khorasan Province' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet

langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdrijvingen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat er intussen sprake is van interne twisten die ook hun impact hebben op de veiligheidssituatie, stelt de Raad vast dat een dergelijk vaag betoog niet van die aard is om aan te tonen dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct, niet afdoende, dan wel niet langer actueel is of dat hieruit de verkeerde conclusies zijn getrokken.

Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad stelt vast dat voor meerdere provincies in Afghanistan geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

Verzoeker, een volwassen jongeman die Pashtou spreekt, leest en schrijft, soennitisch moslim is en is gevormd naar de Afghaanse normen en waarden en die bovendien vanuit een Afghaans vluchtelingenkamp in Pakistan handel dreef met grote handelaars die uit verschillende provincies van Afghanistan kwamen, toont niet aan dat het voor hem niet mogelijk zou zijn zich in een provincie te vestigen waar geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld.

Daarnaast blijkt uit de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 april 2023 dat zijn familie oorspronkelijk afkomstig is van Zindan Qalai, district Khaki Jabar, provincie Kabul (persoonlijk onderhoud CGVS 6/04/2023, p. 9). Ook blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS op 16 november 2021 verklaarde dat een zus van hem in Afghanistan woont in Chahar Asia, dat er ook familieleden op andere plaatsen in Kabul wonen, dat het verre familieleden betreft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 9-10).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in de provincie Kabul een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker wijst nog op het feit dat hij nog nooit in Afghanistan verbleven heeft en op het gebrek aan een familiaal netwerk, doch de Raad stelt vast dat aldus wel degelijk blijkt er nog (verre) familieleden in Kabul verblijven. Verzoeker toont niet aan waarom hij niet op deze familieleden zou kunnen rekenen bij een terugkeer.

Ook in het rechtsplegingsdossier kunnen geen indicaties worden ontwaard dat er bepaalde omstandigheden in hoofde van verzoeker aanwezig zijn die aangemerkt kunnen worden als een risico-verhogende factor. De Raad herhaalt dat verzoeker een volwassen jongeman is die Pashtou spreekt, die in Kabul nog over een familiaal netwerk beschikt. Verzoeker toont aldus niet aan, door te wijzen op het feit dat hij nog nooit eerder in Afghanistan heeft verbleven, dat er sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid waardoor hij in vergelijking met andere burgers in Kabul over minder weerbaarheid zou beschikken om zich aldaar te beschermen of, indien nodig, deze bescherming te verkrijgen. Er zijn geen persoonlijke omstandigheden voorhanden die tot gevolg hebben dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld in voormelde provincie.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9.3. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

4.11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.12. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitevinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.13. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS meermaals uitvoerig werd gehoord. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijke onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER